

ffig til de nævnte Erhvervseer. Derimod kunne disse under de sædvanlige Betingelser gøres til Gjenstand for særskilt Konkursbehandling som et nyt Bv.

Det følger af Hovedregelen i § 1, at Trediemand fra det Dieblif, da Konkursen tager sin Begyndelse, ikke ved Retshandeler med Skyldneren kan erhverve nogen Rettighed imod eller Befrielse i Forhold til Konkursboet. Dette indtales udtrykkeligt i § 2, som dog opstiller tvende Undtagelser fra denne Regel, idet det hedder, at det Ansørte dog ikke skal gjælde om den Trediemand, som i god Tro har handlet med Skyldneren, forinden Thinglæsning eller offentlig Bekjendtgjørelse i Aviserne om Konkursen er sket (se herom § 52), ligesom Konkursbehandlingen ei heller kan paaberaabes overfor den Trediemand, der i god Tro har indladt sig i Retshandeler med Skyldneren om dennes faste Eiendomme, saalænge ikke Thinglæsning angaaende den begyndte Konkurs har fundet Sted ved den Jurisdiktion, hvorunder Eiendommene ere beliggende. Disse tvende Undtagelser trænge neppe til nogen Motivering; det bemærkes kun med Hensyn til den første, at medens Paaberaabelse af god Tro efter den nugjældende Ret alene udelukkes ved Thinglæsning af Konkursdekretet, vil efter Forflaget saavel den offentlige Bekjendtgjørelse i Aviserne som Thinglæsningen have denne Virkning. Med Hensyn til den sidstansførte Undtagelsesbestemmelse fremhæves, at den ligesom § 2 i det Hele kun handler om Personer, der efter Konkursens Begyndelse have afsluttet Retshandeler med Skyldneren. Umiddelbart har den saaledes Intet at gøre med det Spørgsmaal, om et af Skyldneren før Konkursens Begyndelse udstedt, men ikke thinglæst Skjode eller Pantebrev kun kan have Gyldighed mod Konkursboet, naar det thinglæses før Konkursens Udbrud, eller om det er tilstrækkeligt, at det thinglæses, forinden der sker Thinglæsning om Konkursen. Dette Spørgsmaal, om hvis Besvarelse efter den gjældende Ret Meningerne have været delte, vil altsaa ikke berøres af denne Bestemmelse. For Fuldstændigheds Skyld bemærkes, at det heromhandlede Spørgsmaal selvfølgelig sket ikke opstaar med Hen-

syn til Skjoder, dersom man antager den Mening, at et uthinglæst Skjode under ingen Omstændigheder kan omstodes af Udstederens Konkursbo eller insolvente Dødsbo. Derimod kommer Spørgsmaalet under alle Omstændigheder frem med Hensyn til Pantebrev, som thinglæses efter Konkursens Udbrud.

En nærmere Bestemmelse af Hovedregelen i § 1 indeholdes i Forflagets § 4. med Hensyn til det Tilfælde, at Penge, Varer, Konnossementer og desl., som ere affendte til Skyldneren, saaledes at han før Erhvervelsen skal yde Bederlag, først komme Boet tilhænde, efterat det er taget under Konkursbehandling. I saa Fald kan Boet, selv om Skyldneren ikke forud for Konkursen er bleven Eier, indtræde i Erhvervelsen, hvis det vil udrede Bederlaget. Denne Regel faar ingen særlig Betydning, dersom Retshandelen gif ud paa, at Skyldnerens Eiendoms erhvervelse skulde være afhængig af, at Bederlaget blev erlagt; at Boet, som ikke kan have større Ret end Skyldneren, i saa Fald kun kan beholde det Modtagne mod at erlægge Bederlaget, følger her ligesom af Retshandelens Indhold og gjælder derfor ogsaa, selv om de affendte Gjenstande ere komne Skyldneren tilhænde før Konkursens Begyndelse, jfr. § 16, hvorom nedenfor. Særlig Betydning faar Regelen i § 4 derimod, naar det ikke har været Meningen med Retshandelen at gøre Skyldnerens Erhvervelse af de affendte Gjenstande afhængig af, at han yder Bederlaget, altsaa navnlig naar der er givet ham Udsættelse med dets Erlægelse. Har Retshandelen dette Indhold, maatte man, dersom Tingene vare komne Skyldneren tilhænde før Konkursen, erkjende Boet berettiget til at beholde dem og henvisse Afsenderen til for den ham tilkommende Fordring paa Bederlaget at konkurrere i Boet, jfr. § 16 i Slutningen. Men hertil bør Boet ikke være berettiget, naar Gjenstandene først ankomme efter Konkursens Begyndelse; thi Afsenderens Villieserklæring maa fornuftigvis forstaas saaledes, at Eiendoms erhvervelsen skal være betinget af, at Medkontrahentens Bv ikke ved det Afsendtes Modtagelse er under Konkursbehandling; det er Medkontrahenten og ikke dennes Konkursbo, han giver